

Entrevista Lluís Galter El director de cinema figuerenc va presentar ahir a la Mostra de Cinema de Venècia el seu primer llargmetratge, 'Caracremada'

“Busco instants decisius que expliquen l'essència”

Bernat Salvà
BARCELONA

La secció *Orizzonti* de la Mostra de Venècia va acollir ahir l'estrena internacional de *Caracremada*. Amb aquest primer llargmetratge, Lluís Galter (Figueres, 1983) ha aconseguit una fita que no és a l'abast de qualsevol: ser seleccionat per dos dels grans festivals internacionals de cinema (aquest mes també anirà a Sant Sebastià). Galter ens ofereix una mirada singular sobre Ramon Vila Capdevila, *Caracremada*, l'últim guerriller actiu contra el règim de Franco, que és interpretat per Lluís Soler.

Què representa poder anar a Venècia amb un primer film?

Em sento molt afortunat, no és una cosa que t'esperis quan comences un projecte com aquest, amb tan poca gent. Vam iniciar *Caracremada* quatre o cinc persones i s'hi ha acabat implicant molta gent.

Ha estat molt fidel als fets històrics?

Hi hem posat molta imaginació. Hem fet molta documentació històrica i de context, però és molt difícil saber del cert què li va passar al personatge, perquè ens centrem en una etapa en què va viure sol, i els testimonis es contradueixen. Hem especulat a partir d'una base històrica sòlida sobre els anys que va viure en solitari aquest home.

Lluís Galter ofereix una mirada molt personal del guerriller anarquista *Caracremada* ■ MALLERICH FILMS

Per què es va centrar en aquesta part de la seva vida?

En descobrir-lo, el que em va fascinar és aquesta manera de sabotejar, serrant les torres d'electricitat. És la part més precària de la seva lluita, quan ja no rebia el suport ni els mitjans de l'organització. Em va atraure aquesta

imatge de l'home, la serra, la torre elèctrica... com l'ofici d'un home pobre. Una resistència precària gairebé transformada en treball quotidià, més que una estratègia d'una organització armada.

Per què s'interessa tant pels detalls de la vida quotidiana i

opta per una narrativa tan visual, gairebé sense diàlegs?

Ho he fet d'una manera molt inconscient, no tinc una teoria per explicar per què faig les coses així. Volia mostrar el personatge d'una manera no tan cerebral, centrant-me en l'acció, i en concret, posant l'èmfasi en

els detalls de l'acció, no mostrar-los en tota la seva magnitud. Els detalls tenen un valor simbòlic.

Qui l'ha inspirat en això?

M'agrada Cartier-Bresson i la seva teoria de les *images à la sautée*: buscar aquests instants decisius que es perden gairebé al moment, captar una part de la situació que explica l'essència del que ha passat. Per això he fet una pel·lícula molt el·líptica, triant els moments que jo considero importants.

La seva pel·lícula sembla tenir ecos del cinema de Werner Herzog, del de Robert Bresson, i en alguns moments recorda el gènere del western.

Hi estic d'acord. No són referents absoluts, però són gent i pel·lícules que tinc al cap quan treballa. Herzog i Bresson m'agraden, i pel que fa als *westerns*, en certs moments hi ha una dinàmica de mirades, de pla i contraplà, que s'hi pot assemblar.

Per què va triar Lluís Soler?

És el primer que em va venir al cap. Mai ho he acabat d'entendre. Quan començava a figurar-me la història, de seguida em va venir al cap. No volia actors professionals, però al final vaig decidir comptar amb ell i tractar-lo com una persona normal i corrent, que també ho és. El vaig tractar com als actors no professionals que apareixen a la pel·lícula.